

1

HET BLAUWSTE BLAUW

OZ

SEPTEMBER

Ik heb er zo de pest aan om 'die nieuwe' te zijn. Het is kut. Ik zou er inmiddels aan gewend moeten zijn, maar nee. En mijn moeder wil altijd maar verhuizen. Elk jaar weer een nieuwe stad, weer een nieuwe school. Ik heb geen idee waarnaar ze op zoek is of aan wie ze wil ontsnappen. Of voor wie ze zich verstoppt. Voor zichzelf, denk ik. Het maakt niet uit waar we belanden, vroeg of laat krijgt ze het weer op haar heupen. Sinds mijn twaalfde ben ik zo'n beetje elk jaar op een nieuwe school begonnen. Brugklas in St. Louis, en daarna Denver, Biloxi, Atlantic City en Rochester, New York. Eindexamenjaar in Atlanta.

Dus ja, ik weet als geen ander hoe het is om 'die nieuwe' te zijn. Godzijdank is hier, in het volwassenenonderwijs, iedereen nieuw. De meeste studenten kennen elkaar niet en er zijn zeker geen jongeren die nog samen in de zandbak hebben gezeten. Hier val ik voor de verandering nu eens niet op en daar ben ik wel blij mee. In Atlanta heb ik bijna twee jaar lang colleges in het volwassenenonderwijs kunnen volgen, totdat mijn moeder weer zo nodig moest verhuizen. Na eerst een tijdje hier en toen weer daar zijn we hier in Nashville beland. Ik had geen andere keuze dan me opnieuw in te schrijven. Een deel van de studiepunten die ik eerder heb gehaald telt hier niet mee, dus ik moet som-

mige vakken inhalen. En ik loop al achter. Ik had nu bijna klaar moeten zijn met mijn bachelor, maar ik ben nog niet eens op de helft. Wat een gekloot. Ik heb tegen mijn moeder gezegd dat we pas weer gaan verhuizen als ik in elk geval de helft van die punten binnen heb. Dat moet ze me toch gunnen.

Ik had natuurlijk ook in mijn eentje in Atlanta kunnen blijven om daar mijn opleiding af te maken en mijn moeder haar gang laten gaan. Ik heb erover nagedacht, echt waar. Lang en diep. Uiteindelijk besloot ik toch met haar mee te gaan. We hebben alleen elkaar en niemand anders. Ze moet haar best doen om de eindjes aan elkaar te knopen en dat lukt alleen als ik ook een paar centen verdien. Ze heeft me nodig. Dus... hallo, Nashville.

Bij mijn eerste college van de dag, wiskunde, laat ik me op een stoel op de achterste rij vallen. Ik ken de stof al, maar ik moet deze punten halen om door te kunnen gaan met de vakken op hoger niveau. Jammer genoeg gaan ze er niet zo diep op in. Dit is in feite middelbareschoolniveau, dit heb ik mezelf in de derde klas al geleerd. Wiskunde is op een bepaalde manier rustgevend. Ik weet dat het idioot klinkt, maar als ik een paar vergelijkingen oplos, krijg ik rust in mijn hoofd en heb ik er niet zo'n last van dat mijn stemming zo snel wisselt.

De andere studenten zijn precies van die types die je hier zou verwachten: netjes in de kleren, rug recht, driftig schrijvend in hun schriftjes. Van die brave kantoorpikkies. Of nou ja, dat is misschien wat overdreven. De meesten zijn net als ik, die moeten gewoon hun punten halen. En dan heb je haar ook nog. Godskolere. Ze zit helemaal rechts vooraan. Een tikje gedraaid, zodat ik haar schuin van opzij zie. Roodblond haar en de felblauwste ogen die ik ooit heb gezien. Jezus. Mijn hart gaat nu al tekeer en ze kijkt niet eens mijn kant op. Ze lijkt zich net zo te vervelen als ik. Ze zit onderuitgezakt op haar stoel, wikkelt een lok van haar lange haar rond haar vinger, kauwt op haar kauwgum, zit wat in haar schrift te tekenen. Ze let niet echt op. Alsof ze alles al weet wat die saaie sok van een docent te vertellen heeft. Ik kan mijn

ogen niet van haar afhouden. Ik ben compleet gefascineerd.

Ik zak iets verder onderuit, me schamend voor mijn reactie op een meid die ik niet eens ken. Het is algemeen bekend dat de meeste meiden op de verkeerde types vallen en ik ben heel erg verkeerd. Meestal hoef ik dus geen moeite voor een chick te doen. Maar dit heb ik nog nooit meegemaakt: bonkend hart, gesuis in mijn oren, zweethanden. Ik heb ontzettend veel zin om op te staan, door het lokaal naar haar toe te lopen en te bedelen om haar naam, haar nummer en vijf fokking minuten alleen met haar.

Ik vis echter mijn oordopjes uit mijn zak, stop er een in mijn oor en draai me half om, zodat niemand zo snel kan zien dat ik naar muziek zit te luisteren. Ik druk op PLAY en zet het geluid harder. 'Monolith' van Stone Sour vult mijn oor en weet de mompelende, eentonige stem van de docent te verdrijven. Ik sla een verformfaaid boek over de snaartheorie open dat eigendom is van de openbare bieb van Nashville.

De les kruipt voort. Af en toe kijk ik naar het bord om te zien hoe ver ze zijn. Tot nu toe allemaal dingen die ik met mijn ogen dicht kan. Ten slotte is het college voorbij en schuifelen de studenten pratend en lachend het lokaal uit, na soms een snelle blik op mij. Het meisje met het roodblonde haar komt naast mijn tafeltje staan.

'Het is onbeleefd om anderen aan te staren.' Ze gooit een dikke lok rossig haar over haar schouder. 'Hoe heet je?'

'Ik ben onbeleefd. Oz.'

Ze fronst. 'Oz? Zo kennen ze je bij de burgerlijke stand?'

'Maakt dat iets uit?'

'Nee, maar...'

De docent onderbreekt haar: 'Wegwezen, jullie. Mijn volgende college begint zo.'

Dat begint pas over tien minuten, maar toch druppelen er al studenten binnen die een plaatsje opzoeken. We lopen allebei de gang op, maar ik ga ervandoor voordat ze me nog meer over mijn

naam kan doorzagen. Ze is gewoon een of andere meid, niks om me druk over te maken. Ik loop naar het volgende college, een vrij algemeen overzicht van de wereldgeschiedenis. Niet slecht, wel saai. Voordat ik naar binnen kan lopen, zie ik die meid opnieuw. Ze staat met een paar vriendinnen te kletsen. Ik draai me met een ruk om en loop meteen naar haar toe. Gewoon om mezelf duidelijk te maken dat mijn eerdere overdreven reactie op haar stom toeval was.

‘Ik heb jouw naam niet meegekregen.’ Ik heb geen oog voor haar vriendinnen, hoewel ze allebei knap zijn.

Of nou ja, ik zie ze wel staan, maar... ze zijn er gewoon. Aantrekkelijke meiden, maar lang niet zo lekker als deze griet. Ze kijken naar me, maar ik negeer ze. Al mijn aandacht gaat uit naar die rooie met haar hypnotiserende blauwe ogen.

‘Ik die van jou ook niet.’ Ze trekt een wenkbrauw op.

Ik rol met mijn ogen. ‘Ik heet Oz. Zo heet ik al sinds de lagere school. Zelfs mijn moeder gebruikt mijn echte naam niet meer.’

‘En die luidt?’

Ik schud geïrriteerd en ongelovig mijn hoofd. ‘Wat kan jou dat schelen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Gewoon, nieuwsgierig.’

‘Hoe heet jij dan?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Dat zeg ik alleen als jij zegt hoe jij heet.’ Door de fonkeling in haar ogen en haar stralende glimlach begint er in mijn borstkas iets sneller kloppen.

Ik loop het lokaal in en kijk haar over mijn schouder lachend aan. ‘Dan moet je het zelf maar weten.’

Daarna heb ik nog één college, vroege Amerikaanse literatuur. Mag ik een teiltje? Hemingway, Faulkner, allemaal prima, maar dat benauwde puriteinse gezeik? Nee, bedankt.

Later, op weg naar de parkeerplaats, zie ik haar weer staan. Ze omhelst net een grote, gespierde vent met een petje van de Vanderbilt Commodores op zijn kop. Hij heeft een gebruinde huid, kortgeknipt zwart haar en het soort lijf dat gewoon ‘Ik doe

aan football!' schreeuwt. Shit. Ze houdt hem vast alsof ze hem al jaren kent en ik voel een belachelijke steek van jaloezie. Ik heb haar net voor het eerst gezien, ik weet niet eens hoe ze heet, dus waarom zou ik jaloeers zijn? Hij is hier duidelijk om haar op te halen, wat blijkt uit het feit dat zij het rechterportier van zijn glanzende zwarte Silverado opentrekt en haar rugzak naar binnen gooit alsof het haar auto is.

Ik moet gewoon vergeten dat ik haar heb gezien. Ik kan er maar beter vandoor gaan en me met mijn eigen zaken bemoeien. Alleen heeft die sportieve gast zijn achterlijk grote bak naast mijn motor geparkeerd. Ik doe net alsof ik die twee niet zie. Ik rits mijn leren jack dicht, maak de gespen van mijn rugzak vast, trek mijn petje van de Broncos van mijn hoofd, prop het in mijn zadeltas, zet mijn helm op en gesp die onder mijn kin vast. Ik weet dat ze me heeft gezien, ik voel dat ze naar me kijkt terwijl ze daar tegen die pick-up geleund staat te kletsen met haar kennis/vriendje/wat hij ook is.

Ik sla mijn been over het zadel, trap de standaard weg en draai het sleuteltje om, zodat de motor tot leven komt. Het is een Indian Spirit Roadmaster Cruiser uit 2003. Mijn grote trots. Vanaf mijn twaalfde heb ik grasgemaaid, sneeuwgeruimd, kranten bezorgd, afgewassen en alle mogelijke klusjes gedaan die ik maar kon vinden om geld voor zo'n motor te verdienen. Het duurde bijna zes jaar voordat ik genoeg had gespaard. Het was mijn enige echte wens: een eigen motor. Mijn moeder was er niet bepaald wild van, maar ze kon moeilijk nee zeggen toen ze zag dat ik er elke cent voor opzijlegde. Ze stak me op een bepaald moment zelfs een paar honderd dollar toe. Op een dag was ik op weg naar mijn bijbaantje in een Mexicaans restaurant en zag ik er eentje langs de kant van de weg staan, met een bordje TE KOOP erop. Ik kwam er elke dag langs en die fiets stond me gewoon uit te dagen. De eigenaar wilde er 8500 dollar voor hebben, maar ik had maar 8100. Omdat mijn moeder nu eenmaal mijn moeder is, besloot ze me een handje te helpen, als ik maar beloofde dat ik altijd een

helm zou dragen, ook al woonden we in een staat waar dat niet verplicht was. Kon ik wel inkomen.

Het gegrom van die Indian klinkt zo ontzettend lekker. De vorige eigenaar, zo'n echte motorgast die in een bende zat, heeft er het nodige aan versleuteld, zodat het ding nu nog harder klinkt en rijdt. Die vent had er zadeltassen aangehangen en verkocht me ook zijn helm erbij, zo eentje die een beetje doet denken aan die Duitse helmen uit de Eerste Wereldoorlog, met zo'n punt erop. Best wel stoer, al zeg ik het zelf. Bij een lommerd in Louisville kwam ik een leren jack vol badges tegen, dus nu zie ik eruit als een echte motorrijder. Ik heb er zelf ook nog wat badges op genaaid, van metalbands en zo.

Ik laat de motor grommen, draai aan het stuur zodat het voorwiel naar de uitgang van de parkeerplaats wijst en geef gas. Het lawaai is oorverdovend. Ik voel dat ze naar me kijkt en weet wat ze denkt: Gaat hij iets tegen me zeggen? Ik vraag me even af of ik gewoon weg moet rijden en een einde moet maken aan dit aarzelende geflirt tussen ons.

Maar dan, fuck it, lach ik brutaal naar die blauwe ogen. 'Kom je?' Ik steek mijn hand uit naar de reservehelm die achter aan het zadel hangt.

Ze kijkt me aan en ik zie dat ze het wil. Ze is nieuwsgierig. Ik doe mijn best om ontspannen en zelfverzekerd te lachen, maar vanbinnen gaat mijn hart als een gek tekeer.

'Ky, niet doen,' zegt de jongen. Ze negeert hem en loopt naar me toe. Hij pakt haar bij haar arm. 'Kylie, ik zei nee.'

Ik klap de standaard uit. 'Ik vroeg het niet aan jou. Ik vroeg het aan haar. Laat haar los.'

Hij doet een stap in mijn richting en lijkt groter te worden op het moment dat hij 'En anders?' zegt.

Ik wil geen gedoe met deze gast. Hij is groot en lijkt me snel. Vechten met hem zal pijn doen en mijn kansen bij deze meid waarschijnlijk aanzienlijk verkleinen. En ik heb niet zo'n zin in knokken. Ik maak liever een ritje met haar.

Ik negeer zijn uitdaging en kijk haar aan. ‘Dus je heet Kylie? Dat past wel bij je.’ Ik geef haar een knipoog. ‘Kom je nog, lekker ding?’

Ze kijkt even naar die vent en dan weer naar mij. Ze knikt. ‘Ja, maar dan moet je me geen “lekker ding” noemen.’

‘Ook goed.’

‘Jezus, Kylie, je kent hem niet eens. Blijf hier.’ Die gast steekt zijn hand weer naar haar uit, maar ze stapt opzij en slaat haar been achter mij over het zadel.

Ze kijkt hem aan. ‘Het is oké, Ben.’ Ze zet de helm op, zonder zich druk te maken over haar haar. Dat is best wel opwindend.

‘Dus ik kom helemaal hiernaartoe om je op te halen en nu laat je me stikken?’ Hij klinkt pissig en heeft daar eerlijk gezegd reden toe. Niet dat het mij iets kan schelen.

Ik wacht niet. Zodra ze achter me op het zadel zit, gooi ik de motor in de versnelling en geef gas. We schieten vooruit en ik moet lachen om het enthousiaste gillette dat ik achter me hoor. Haar handen glijden rond mijn middel en grijpen me stevig vast. O shit, nu voel ik haar lijf tegen me aan. Elke centimeter. Haar tieten worden tegen mijn rug geperst, haar armen zitten strak om mijn middel en haar dijen worden door mijn heupen uit elkaar geduwd. We rijden de parkeerplaats af, en zodra ik het asfalt van de grote weg onder de wielen heb, draai ik het gas open en scheuren we ervandoor. Ze zegt niets, maar ik voel haar opwinding. Ik ben net zo opgewonden. Motorrijden wordt nooit saai, echt nooit. De wind in mijn gezicht, de vrijheid, de weg zo dicht onder me, de snelheid. Het is verslavend. En nu, met die meid die me zo stevig vasthoudt, is het nog lekkerder. Goed, ik heb wel vaker mukkels achter me op de motor gehad, maar dat voelde nooit zoals nu. Ik heb haar welgeteld drie keer gesproken en nooit langer dan een minuut, maar ze heeft gewoon iets.

Ik rijd naar een tentje dat ik gisteren heb ontdekt, een klein cafeetje in de buurt van de campus van Vanderbilt. Daar hebben ze goede koffie en ontzettend lekkere friet met chili en kaas. Ik

draai de parkeerplaats op, zet de motor uit en steek mijn hand naar haar uit. Kylie pakt hem vast en ik voel iets tintelen. Ik zie dat ze verbaasd glimlacht wanneer ik haar help af te stappen, alsof ze niet had verwacht dat een jongen als ik goede manieren kan hebben. Maar ik ben opgevoed door een alleenstaande moeder die van me verwacht dat ik beleefd ben. Tegen haar, tegen iedereen. Ik heb nooit een vader gekend, dus zij probeert me alles te leren wat een man volgens haar moet weten. Hoe je hoffelijk moet zijn, bijvoorbeeld. Kylie hangt de helm aan het stuur en ik doe hetzelfde met mijn helm en mijn jack. Ik doe geen moeite om mijn blik af te wenden wanneer ze haar rug recht, haar vingers door haar haar haalt en het met een elastiekje dat ze rond haar pols draagt tot een paardenstaart bindt. Jezus, ze is echt knap. Slank, maar met lekkere rondingen, en o god, dat haar. Iets meer rood dan blond en het past zo goed bij die melkwitte huid en die paar sproeten op haar neus. Haar blik kruist die van mij. Ze merkt dat ik naar haar sta te kijken, maar ik blijf kijken en schaam me absoluut niet voor mijn nieuwsgierigheid. Ik bekijk haar aandachtig, van top tot teen, en ik ga zeker niet mijn excuses aanbieden omdat ik naar een mooie vrouw sta te staren. En ik kijk naar meer dan alleen de lekkere delen, al blijft mijn blik daar wel iets langer op rusten, want godverdomme, die zijn echt perfect. Ze loopt erbij als een soort cowgirl, in cowboylarzen, een loeistrakke verbleekte jeans, een lichtroze geruite blouse met strakke, opgerolde mouwen en een opvallende riem met een grote gesp. De bovenste knoopjes van die blouse zijn niet dichtgeknoopt, dus je ziet een stukje van haar décolleté, net genoeg om te weten dat ze ontzettend lekkere prammen heeft. Groot, rond, stevig, hoog. Niet supergroot, maar wel een flinke, smakelijke handvol. Ik ruk mijn blik los en kijk naar haar gezicht, naar die adembenemende blauwe ogen.

Ze bekijkt me van boven tot onder. Ik ben lang, bijna één meter vijfennegentig. Ik ben geen sporter en hang ook niet voortdurend aan allerlei fitnessstoestellen, maar ik blijf wel in vorm, dus er zit

geen grammetje vet te veel aan mijn lijf. Mijn roodbruine haar valt tot op mijn schouders, maar ik draag het samengebonden in mijn nek. Gebruinde, donkere huid, een lange gekromde neus, grijsbruine ogen. En ik heb tattoos. Op mijn linkeronderarm eentje van een tweebaansweg in verschillende tinten grijs, die van mijn pols tot aan mijn elleboog loopt. Op mijn linkerbovenarm heb ik een paar tribals en op mijn rechteronderarm een paar regels uit 'Wherever I May Roam' van Metallica. Die woorden zijn horizontaal aangebracht, in zwarte inkt die er bijna nat uitziet, zodat het net lijkt alsof iemand ze met een pen op mijn arm heeft gekrabbeld. Door dat alles, zeker in combinatie met een oude, uitgebleekte blauwe jeans vol scheuren, ben ik een typische motorgast.

Nadat we elkaar een tijdje hebben bekeken doe ik de deur open en word ik wederom getraakteerd op een verbaasde glimlach en een nog verbaasder 'Dank je'.

We gaan aan een tafeltje in de hoek zitten. Zij bestelt een cola, ik een koffie en friet met chili. 'Wil je niets eten?' vraag ik. Ik heb bij het afstappen mijn petje uit mijn zadeltas gepakt en trek dat nu achterstevoren over mijn hoofd, zodat je niet ziet dat ik helmhaar heb.

'Wat jij hebt besteld klinkt goed,' zegt ze.

'Dan delen we dat,' zeg ik. Ze knikt alleen maar en ik waag het erop. 'Zeg, die vent, die Ben. Is dat je vriendje?'

'Nee!' protesteert ze. Iets te snel naar mijn mening. Dat lijkt ze ook te beseffen, want ze gaat op kalmere toon verder: 'Nee. We zijn samen opgegroeid. Onze ouders zijn elkaars beste vrienden. We wonen al sinds de kleuterschool tegenover elkaar.'

'Hij kwam nogal beschermend over. Iets te beschermend voor een gewone vriend.'

Ze tikt met haar tong tegen haar rietje. Dat ziet er geil uit en leidt nogal af. Ik kijk meer naar die tong dan naar haar gezicht en vraag me af wat ze met die tong kan doen. Daardoor hoor ik bijna niet wat ze zegt. '...altijd al goed op me gelet. Hij wil me beschermen, dat is alles.'

Ik roer in mijn koffie. Niet omdat die koffie nu zo nodig moet worden geroerd, maar omdat ik wil voorkomen dat ik nog langer naar haar tong en haar lippen ga zitten staren. 'O ja? Hij keek anders alsof hij me wilde aanvliegen toen je achterop stapte. Ik heb je van hem afgepakt.'

Haar ogen worden donker en op haar voorhoofd verschijnt een frons. 'Tja, nou, daar maak ik me later wel druk over.'

'Hopelijk heb ik niet voor al te veel problemen gezorgd,' zeg ik.

Ze haalt haar schouders op. 'Hij zal wel de pest in hebben. Hé, waarom hebben we het eigenlijk over Ben? Moet je niet een of andere vlotte babbel op me loslaten om me te versieren?'

Ik lach. 'Die heb ik al gebruikt, lekker ding.'

Ze kijkt me met samengeknepen ogen aan. 'Zo moet je me niet noemen.'

'Waarom niet?'

'Omdat ik dat niet leuk vind,' zegt ze.

'Dat vind je wel,' zeg ik.

Ze doet haar mond open om te protesteren, maar dan komt de serveerster mijn frietjes brengen, die onze frietjes worden zodra Kylie haar hand uitsteekt en er eentje van mijn bord grist. Ze legt haar hoofd in haar nek en neemt een hap. De chili en de kaas lopen over haar kin. Ze ziet er zelfs sexy uit als ze eet. Niet te geloven. Die chili op haar kin moet gloeiend heet zijn en ze probeert snel een servetje uit de standaard te trekken, maar het lukt haar niet. Zonder na te denken steek ik mijn hand uit en veeg de chili met mijn duim van haar kin. Sukkel. Maar... jeezus, wat is haar huid zacht. En dan lik ik, met opzet, mijn duim af. Ook zonder nadenken, en ook dat is stom, want dit kan voor geen van ons beiden goed aflopen.

Ze kijkt me strak aan, alsof ze niet kan geloven wat er zo-even is gebeurd. Dat kan ik ook niet. Ik weet niet wat me bezielde. Ik hang meestal niet de charmeur uit, meiden snappen wel hoe het zit. Mijn moeder en ik, we zijn altijd aan de zwerf. We blijven nergens lang hangen, dus mijn relaties zijn per definitie van kor-

te duur. Ik ga mijn tijd niet verdoen aan romantisch gezeik en probeer niet de indruk te wekken dat ik echt om een chick geef.

Waarom deed ik dat dan, haar op die manier met mijn duim aanraken? Oké, ze is lekker, maar ik blijf niet eeuwig hier in Nashville hangen. Een paar semesters, totdat ik klaar ben met mijn opleiding. Langer niet. Dus... waar ben je in godsnaam mee bezig, Oz?

Al sla je me dood.

‘Waar kom je vandaan, Oz?’ vraagt ze, om een einde te maken aan de ongemakkelijke stilte.

Ik heb zo de pest aan die vraag. ‘Overal en nergens.’

‘Zit je pa in het leger of zo?’ Die vraag is zo onschuldig. Ze kan niet weten hoe bitter het onderwerp ‘vaders’ me maakt.

Ik haal mijn schouders op en probeer die altijd aanwezige woede uit mijn stem te bannen, want zij kan er niks aan doen. ‘Nee. Mijn moeder en ik zijn met zijn tweeën. En we verhuizen nogal vaak. Om verschillende redenen.’ De echte reden ken ik zelf ook niet, maar dat ga ik deze meid niet vertellen.

‘Heb je je vader nooit gekend?’ Ze kijkt me recht aan en veegt haar wang af met haar servet. Haar blik is schattend, onderzoekend en gaat recht door me heen.

Ik schud mijn hoofd. Meer dan dat krijgt ze niet uit me. ‘Zijn jouw ouders nog bij elkaar?’

Ze knikt. ‘Ja.’

‘Wat doen ze?’ Dat vraag ik niet alleen omdat ik het onderwerp vaders wil afsluiten, ik wil het echt weten. Dat is evenmin een goed teken.

Haar ogen beginnen te glanzen door een blijheid die me een beetje jaloers maakt. ‘Ze maken muziek. Mijn ouders zijn het duo Nell en Colt. Ze stonden een tijdje bij Columbia onder contract, maar nu doen ze alles in eigen beheer. Ze hebben een eigen label opgericht en hebben net hun eerste artiest binnengehaald.’

Daar ben ik best wel van onder de indruk. Ik weet wie Nell en Colt zijn. Ik blijf weliswaar tot mijn allerlaatste snik een echte

metalfan, maar diep in mijn hart vind ik singer-songwriters best leuk. Dat komt door mijn moeder. Die houdt verder vooral van hiphop, pop en country, waar ik dus echt niet tegen kan, maar omdat we tijdens die lange ritten naar weer een nieuwe woonplaats wel iets te luisteren willen, zijn we op zoek gegaan naar muziek die we allebei kunnen pruimen. Nell en Colt vallen daar ook onder. Ze zijn best grote namen in hun genre. Ik noem het altijd koffiehuismuziek, het zijn van die liedjes die je hoort in hipstertentjes waar ze een heel kunstwerk van je latte maken.

‘Ik heb van ze gehoord,’ zeg ik. ‘Ik vind ze goed.’

Kylie knippert verbaasd. ‘Echt... echt waar?’ Haar blik gaat naar mijn shirt, dat is bedrukt met een doodshoofd waar een roos uit groeit. Op het doodshoofd zit een raaf.

Ik knipoog naar haar. ‘Ik zit vol verrassingen, lekker ding.’

Ze slaakt een zucht. ‘Hou eens op met knipogen. En noem me geen “lekker ding”.’

‘Je snapt dat ik daar nu niet mee ophoud, hè?’ Ik knipoog nog eens, overdreven. ‘Lekker ding.’

Ze schudt lachend haar hoofd. ‘Wie knipoogt er nou? Dat is iets voor enge ooms.’

Ik lach. ‘Ik ben geen enge oom. Maar misschien heb je wel gelijk.’

‘Ja, dat heb ik. Daarom zei ik het ook. Duh.’ Ze propt nog een frietje met kaas in haar mond, en weer belandt er een klodder chili in haar mondhoek.

Ik kan er niets aan doen, mijn hand gaat als vanzelf naar voren. Mijn duim raakt haar wang aan en haar vingers wikkelen zich rond mijn pols. Onze blikken kruisen elkaar, mijn grijsbruine ogen kijken recht in haar blauwer dan blauwe knalblauwe ogen.

‘Niet doen,’ fluistert ze.

‘Waarom niet?’ Ik fluister ook, maar ik weet niet waarom.

‘Omdat ik het niet prettig vind.’

‘Dat lieg je, lekker ding. En waarom fluisteren we?’ Dat zeg ik allemaal vrij zacht. Ik weet dat het stom is om dit soort dingen tegen haar te zeggen, maar ik kan de woorden niet tegenhouden.